

# Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și șase

*Dezvăluirea simfoniei profetice: timpul pecetluirii, ploaia târzie și chemarea de a ieși din Babilon*

Jeff Pippenger  
2024-01-30

Pasajul pe care l-am luat în considerare în articolul precedent spunea că „marea revărsare a Duhului Sfânt” din Apocalipsa, capitolul optsprezece, „nu va veni până când vom avea un popor luminat, care să știe din experiență ce înseamnă să fim împreună-lucrători cu Dumnezeu”. Dar făgăduința este că, atunci când „vom avea o consacrare deplină, din toată inima, pentru slujirea lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare a Duhului Său fără măsură”. Identificarea „marii revărsări” implică o revărsare mai mică (cu măsură).

La 11 septembrie 2001, îngerul puternic din Apocalipsa capitolul optsprezece a coborât, dar „cea mai mare parte a bisericii” erau atunci și încă „nu sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu”. Între 11 septembrie 2001 și momentul în care Dumnezeu constată că există, în sfârșit, un grup care a ajuns la „consacrare deplină, din toată inima, pentru slujirea lui Hristos”, ploaia târzie este „măsurată”, are loc judecata celor vii, iar judecata începe de la casa lui Dumnezeu.

Apocalipsa, capitolul optsprezece, identifică două voci, despre care Sora White ne informează că sunt două chemări adresate bisericilor. A doua voce (chemare) este chemarea de a ieși din Babilon, care are loc odată cu legea duminicală ce se apropie. Prima voce a sosit la 11 septembrie 2001. Revărsarea Duhului Sfânt care a început atunci a fost „măsurată”, căci Hristos trebuia mai întâi să curățească poporul asupra căruia, în cele din urmă, avea să toarne Duhul Sfânt „fără măsură”, înălțându-l ca un steag în ceasul marelui cutremur. Acest grup trebuia să fie curățit înainte ca a doua voce din Apocalipsa, capitolul optsprezece, să sune, căci ei urmează să fie aceia care vor proclama acel mesaj.

La prima dezamăgire din primăvara anului 1844, protestanții au devenit protestanți apostazi, iar credincioșii care atunci s-au aflat în timpul de zăbovire reprezentau templul celor ce odinioară nu erau poporul lui Dumnezeu. La 11 septembrie 2001, îngerul puternic din Apocalipsa 18 a coborât și a început primul pas în curățirea și ridicarea templului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar acest prim pas a început prin punerea la încercare a adventismului laodicean. La 18 iulie 2020 a început a doua etapă a procesului de testare. La botezul lui Hristos a început procesul de separare a vechiului Israel, iar atunci Hristos a ales primii ucenici, care au constituit temelie templului creștin pe care Îl ridică în istoria aceea.

La începutul lucrării Sale de trei ani și jumătate, Hristos a curățit templul, pe care L-a identificat drept «casa Tatălui Său», iar la sfârșitul lucrării Sale, când curățise templul a doua și ultima oară, Cuvântul Său a fost: «Casa voastră vi se lasă pustie.» Poporul de legământ anterior fusese trecut cu vederea, iar noul Său popor al legământului a fost constituit drept «Templul Său». La legea duminicală, structura corporativă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea va fi pustiită.

Profetul spune: „Am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu mare putere, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor” (Apocalipsa 18:1,2). Aceasta este aceeași solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, „pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei” (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin? — Învățăturile ei false. Ea a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului din a patra poruncă și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe rătăcirii înrudite ea le-a răspândit pretutindeni, „învățând ca învățături poruncile oamenilor” (Matei 15:9).

Când Isus Și-a început lucrarea publică, a curățit Templul de profanarea sacrilegă. Între ultimele acte ale lucrării Sale a fost a doua curățire a Templului. Astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, sunt adresate bisericilor două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei” (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul cel mare al soliei celui de-al treilea înger se aude din cer un glas, zicând: „Jeșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 18:4, 5). Review and Herald, 6 decembrie 1892.

Prima curățire a templului corespunde primului glas din capitolul optsprezece al Apocalipsei, iar al doilea glas este strigătul cel mare care cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu să iasă din Babilon. Versetele unu până la trei și-au găsit împlinirea când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate. Acest lucru s-a întâmplat la 11 septembrie 2001; atunci a avut loc prima curățire a templului, adică prima dintre cele două chemări adresate bisericilor. Prima chemare a început la botezul lui Hristos, când Duhul Sfânt S-a pogorât din cer și a început încercarea pentru Israelul din vechime. La 11 august 1840, prima curățire a templului, sau prima dintre cele două chemări adresate bisericilor, a fost adresată Mișcării Millerite.

În acel timp, ploaia târzie și pecetuirea celor o sută patruzeci și patru de mii au început, în legătură cu scenele finale ale Judecății de cercetare. În acele scene finale, lucrarea lui Hristos este înfățișată drept ștergerea păcatelor celor credincioși din cartea păcatelor, sau ștergerea numelor creștinilor cu numele din cartea vieții. Acea perioadă de timp este perioada stropirii ploii târzii, căci Dumnezeu va revărsa Duhul Sfânt fără măsură numai atunci când biserica este curată. La legea duminicală, revărsarea Duhului Sfânt va fi fără măsură.

"Ce faceți, fraților, în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în sine, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea de adevăr, aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi emis și pecetea va fi aplicată, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie." Mărturii, volumul 5, 216.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea poate fi avertizată numai văzându-i pe cei care cred adevărul sfințiți prin adevăr, acționând potrivit unor principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat,

linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului marchează deosebirea dintre cei care au pecetea lui Dumnezeu și cei care țin o zi de odihnă falsă. Când va veni testul, se va arăta limpede care este semnul fiarei. Este ținerea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă, poartă semnătura omului fărădelegii, care a crezut că poate schimba vremurile și legea. Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Isaia identifică "ziua vântului de răsărit", pe care o numește de asemenea "vântul aspru", care este stăvilil (stayeth), drept momentul în care începe "măsurarea".

Cu măsură, când dă lăstari, te vei judeca cu ea: El Își stăvilește vântul năprasnic în ziua vântului de la răsărit. Prin aceasta, deci, va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul, ca să i se înlăture păcatul: când va face toate pietrele altarului ca pietrele de cretă sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai sta în picioare. Totuși cetatea întărită va fi pustiită, locuința părăsită și lăsată ca un pustiu: acolo va paște vițelul, și acolo se va culca și-i va mânca ramurile. Când ramurile ei se vor usca, vor fi rupte: femeile vor veni și le vor arde; căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce i-a făcut nu va avea milă de ei, și Cel ce i-a întocmit nu le va arăta favoare. Și va fi în ziua aceea, că Domnul va scutura de la albia Râului până la pâraul Egiptului, și veți fi adunați unul câte unul, voi, copiii lui Israel. Și va fi în ziua aceea, că se va suna din trâmbița cea mare, și vor veni cei ce erau gata să piară în țara Asiriei și izgoniții în țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt, la Ierusalim. Isaia 27:6-13.

"Vântul de răsărit" este puterea care scufundă "corăbiile Tarsisului" și aduce judecată asupra desfrânatei Tirului. "Vântul de răsărit" este puterea care îi înspăimântă pe împărați. "Vântul de răsărit" este ceea ce a adus asupra Egiptului plaga de "arsură", care a produs cei șapte ani de foamete, pe când Iosif și Faraon aduceau întreaga lume (Egiptul) în robie, și tot "vântul de răsărit" a fost cel care a adus "lăcustele" care au mâncat totul în timpul izbăvirii din Egipt. Islamul este "vântul de răsărit".

Mișcările de reformă ale profetiei biblice stabilesc că fiecare mișcare de reformă are propria sa temă particulară. Tema mișcării de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii este Islamul. La 11 septembrie 2001, Islamul celui de-al treilea Vai a atacat fiara din pământ, iar George W. Bush, „al doilea”, a pus imediat o stavilă „vântului de la răsărit”. La acel eveniment, după cum consemnează Sora White, când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate, Apocalipsa, capitolul optsprezece, versetele unu până la trei, s-au împlinit. Acele trei versete reprezintă primul dintre cele două glasuri din capitolul optsprezece al Apocalipsei. Al doilea glas se află în versetul patru și identifică chemarea de a ieși din Babilon, care începe odată cu legea duminicală din Statele Unite. Islamul celui de-al treilea Vai este stăvilil de cei patru îngeri din capitolul șapte al Apocalipsei, în timp ce cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți.

Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu gelos, totuși El rabdă îndelung păcatele și călcările de lege ale poporului Său în această generație. Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi umblat în sfatul Său, lucrarea lui Dumnezeu ar fi înaintat, soliile adevărului ar fi fost duse tuturor celor ce locuiesc pe fața întregului pământ. Dacă poporul lui Dumnezeu L-ar fi crezut și ar fi fost

împlinitori ai Cuvântului Său, dacă ar fi păzit poruncile Sale, îngerul nu ar fi venit zburând prin cer cu solia către cei patru îngeri care urmau să dea drumul vânturilor, ca să sufle peste pământ, strigând: Țineți, țineți cele patru vânturi, ca să nu sufle peste pământ până când îi voi fi pecetluit pe slujitorii lui Dumnezeu pe frunțile lor. Dar, deoarece poporul este neascultător, nerecunoscător, nesfânt, așa cum a fost Israelul din vechime, timpul este prelungit pentru ca toți să audă ultima solie a milei, proclamată cu glas tare. Lucrarea Domnului a fost împiedicată, timpul pecetluirii a fost întârziat. Mulți nu au auzit adevărul. Dar Domnul le va da prilejul să audă și să se convertească, iar marea lucrare a lui Dumnezeu va înainta. Manuscript Releases, volumul 15, 292.

Cei pecetluiți sunt pecetluiți înainte de legea duminicală, căci lumea poate fi avertizată, și, în consecință, chemată să iasă din Babilon, numai prin faptul că îi vede pe bărbați și pe femei, în criza legii duminicale, purtând pecetea lui Dumnezeu. Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a început la 11 septembrie 2001, dar timpul pecetluirii a fost întârziat.

Toți profeții se adresează ultimei generații, iar acest pasaj se referă în mod direct la generația finală. În această generație finală, poporul lui Dumnezeu nu a „umblat în sfatul Său”, și din acest motiv timpul sigilării a fost împiedicat și întârziat. A fost întârziat și împiedicat de fiara care se ridică din Adânc, din capitolul unsprezece al Apocalipsei, care i-a ucis pe cei doi profeți. Acea fiară, în vremea Revoluției Franceze, a fost ateismul și a prefigurat mișcarea ateistă introdusă în mișcarea Future for America de către cei care au introdus „woke-ismul”, care acum confruntă lumea; iar apoi Future for America a încetat să umble în sfatul lui Dumnezeu și a îngăduit ca influența celor care promovau agenda lor homosexuală modernă, împreună cu alții care promovau stabilirea timpului, să împiedice timpul sigilării.

Multe dintre cele ce mi-au fost descoperite îmi copleșesc mintea și abia știu cum să le exprim. Totuși nu pot păstra tăcerea. Domnul este mâniat pe oamenii care se ridică să stăpânească peste semenii lor și să ducă la îndeplinire planuri pe care Duhul Sfânt le-a condamnat. Sunt mai uimit decât pot spune de incapacitatea voastră de a discerne că Dumnezeu nu i-a rânduit pe acești oameni. Noua rânduială a lucrurilor ar trebui să vă alarmeze, căci n-a avut încuviințarea cerului.

Nu trebuie ca inima firească să-și aducă propriile principii întinate, corupătoare, în lucrarea lui Dumnezeu. Nu trebuie să existe nicio ascundere a principiilor credinței noastre. Solia îngerului al treilea trebuie vestită de poporul lui Dumnezeu. Ea trebuie să se amplifice până la strigătul de mare glas. Domnul are un timp rânduit când va încheia lucrarea; dar când va fi acel timp? Când adevărul ce urmează să fie proclamat pentru aceste zile din urmă va fi dus ca mărturie la toate neamurile, atunci va veni sfârșitul. Dacă puterea lui Satana poate pătrunde chiar în templul lui Dumnezeu și poate manipula lucrurile după bunul său plac, timpul de pregătire va fi prelungit.

Iată secretul mișcărilor întreprinse pentru a se opune oamenilor pe care Dumnezeu i-a trimis cu un mesaj de binecuvântare pentru poporul Său. Acești oameni au fost detestați. Atât oamenii, cât și mesajul lui Dumnezeu au fost disprețuiți, la fel de adevărat cum Hristos Însuși a fost detestat și disprețuit la prima Sa venire. Oameni în poziții de răspundere au manifestat chiar

trăsăturile pe care le-a dezvăluit Satana. Au căutat să stăpânească mințile, să aducă rațiunea și talentele lor sub jurisdicție omenească. S-a făcut un efort de a aduce pe slujitorii lui Dumnezeu sub controlul unor oameni care nu au cunoașterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, nici experiență sub călăuzirea Duhului Sfânt. S-au născut principii care n-ar fi trebuit niciodată să vadă lumina zilei. Copilul ilegitim ar fi trebuit înăbușit de îndată ce a tras primul suflu de viață. Oameni finiți s-au războit împotriva lui Dumnezeu și a adevărului și împotriva solilor aleși ai Domnului, contracarându-i prin toate mijloacele pe care au îndrăznit să le folosească. Vă rog să luați aminte ce virtute s-a aflat în înțelepciunea și planurile celor care au nesocotit mesajele lui Dumnezeu și care, asemenea cărturarilor și fariseilor, i-au disprețuit chiar pe oamenii de care Dumnezeu S-a folosit pentru a prezenta lumina și adevărul de care poporul Său avea nevoie. Materialele din 1888, 1525.

Timpul pecetluirii, care a început la 11 septembrie 2001, a fost împiedicat, căci reprezentanților lui Satana li s-a îngăduit să pătrundă în „însuși templul lui Dumnezeu”. Chestiunea care trebuie observată aici este că, din 1798 până în 1844, templul milerit a fost ridicat, iar la 22 octombrie 1844, solul legământului a venit deodată la templul Său. Templul și oștirea fuseseră călcate în picioare de papalitate timp de o mie două sute șaiszeci de ani, iar când papalitatea a primit rana de moarte, Hristos a început lucrarea de ridicare a templului milerit, iar simbolul templului este numărul patruzeci și șase, după mărturia mai multor martori.

La 11 august 1840, îngerul din capitolul zece al Apocalipsei s-a pogorât, iar judecata asupra Protestantismului a început. Acea istorie se repetă întocmai, literă cu literă.

În Scripturi, „vântul de răsărit” este cel care scufundă corăbiile Tarsisului și doboară cetatea aceea mare, Tir, și îi face pe împărați și pe negustori să strige de trei ori: „vai, vai” (vai, vai). Dar, în pasajul din Isaia pe care îl avem în vedere, ziua „vântului de răsărit” este ziua când Dumnezeu „își oprește vântul aspru”. În acest pasaj, „vântul de răsărit” este ținut în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea îngerului al treilea; o lucrare care se împlinește în timpul ploii târzii. În acest pasaj, subiectul „vântului de răsărit” care este ținut în frâu identifică ploaia târzie, lucrarea îngerului al treilea și scoaterea celorlalți copii ai lui Dumnezeu din Babilon. În acea perioadă, cei patru îngeri țin cele patru vânturi, în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul nici pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger ridicându-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas mare către cei patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până când vom fi pecetluit pe robii Dumnezeului nostru în frunțile lor. Apocalipsa 7:1-3.

Oprirea „vântului de răsărit”, ținerea în frâu a „neamurilor mânioase” și ținerea „celor patru vânturi” au loc toate în timpul ploii târzii, căci perioada ploii târzii este aceea în care pecetea lui Dumnezeu este pusă asupra poporului Său. Cele patru vânturi reținute de cei patru îngeri sunt un simbol al Islamului.

Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să scape din frâu și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte în urma sa.

„Să dormim chiar pe marginea lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, dacă am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, pentru ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Trebuie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără limită.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Vom examina în continuare aceste realități în articolul următor, căci tocmai „în zilele acestor împărați”, reprezentați de cea de-a opta împărăție a profeției biblice, care „este dintre cele șapte” împărății, Dumnezeu întemeiază o împărăție veșnică.

Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția aceasta nu va fi lăsată altui popor, ci ea va sfărâma și va nimici toate aceste împărății și va dăinui în veci. Fiindcă ai văzut că piatra s-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini și că a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul; Dumnezeul cel mare a făcut cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta: visul este adevărat, iar tâlcuirea lui este temeinică. Daniel 2:44, 45.